

NEDERLANDSE EDITIE



THE WOLF KING

LAUREN PALPHREYMAN

1



H ondengevechten zijn barbaars.
Ze zeggen dat de krijgers in de ring genieten van geweld. Ze zeggen dat de wolf die in hen leeft altijd verlangt naar vrijheid. Zelfs op avonden als deze, als de maan niet vol is, en ze eruitzien als mensen.

En verdienen ze dit niet voor wat ze onze landen hebben aangedaan?

Maar hoeveel van hen zullen er sterven? En waarvoor?

Ik verschuif ongemakkelijk op de houten stoel, trek aan de hoge kraag van mijn gewaad, en duw een opstandig rood plukje haar uit mijn gezicht. Het is hier heet. Te heet. Claustrofobisch.

Toen ik twee dagen geleden uit het rijtuig stapte, riep het ruige landschap van de Grensgebieden iets diep in mij aan – ondanks dat ik nooit eerder zo ver noordelijk ben geweest.

Als ik denk aan wat er achter deze stenen muren ligt, wil ik mijn jurk van mijn lijf scheuren en aan dit kasteel ontsnappen. Ik wil door het ongetemde gras rennen en de wilde paardenbloemen tussen mijn tenen voelen. Ik wil de dennenbomen ruiken en de wind langs de bergen horen huilen.

In plaats daarvan neem ik een slokje water en vouw ik mijn handen stevig ineen op mijn schoot. Ik probeer niet ineen te krimpen wanneer het kraken van bot door de Grote Zaal galmt, als een van de mannen op de vloer wordt gesmeten. Bloed spat

over de leistenen naast mijn zijden muiltjes. Heer Sebastian, die aan de andere kant van mijn vader zit, kijkt naar me, iets wreeds en hongerigs in zijn blik bij het zien van mijn ongemak.

Ik vraag me af of hij denkt aan morgenavond, aan onze huwelijksnacht.

De gedachte maakt me nog misselijker dan dit gevecht.

‘Uw dochter keurt dit niet goed, uwe hoogheid,’ zegt hij tegen mijn vader. Hij leest de afkeer die ik moet uitstralen slechts deels verkeerd.

‘Ze is een vrouw,’ zegt mijn vader simpelweg.

Ik trek een grimas. Natuurlijk is dat het enige dat mijn vader ziet als hij naar me kijkt.

Het maakt niet uit hoeveel heren ik voor hem heb geveleid, hoeveel bals ik heb bijgewoond om een afleidend mooi gezichtje te spelen terwijl hij zijn plannen voor de oorlog smeedt.

Het maakt niet uit dat ik met dit huwelijk heb ingestemd om ons koninkrijk te versterken.

‘Natuurlijk.’ Sebastian knikt en leunt achterover in zijn stoel, alsof hij de kroon op mijn vaders nette, witte haar niet opmerkt. ‘Voor het zwakkere geslacht zijn deze wezens onaangenaam om te zien. Al zal ze vast genieten van hoe ze elkaar afmaken. De wolvenclans buiten onze landen al eeuwen uit. Ze moorden, ze mishandelen en ze stelen. Elke vrouw die genoeg pech heeft om er een tegen te komen, wacht een lot erger dan de dood.’ Hij trekt een wenkbrauw op. ‘Als u weet wat ik bedoel.’

‘Zeker,’ zegt mijn vader.

Sebastian nipt van zijn bier. ‘Alhoewel, de vrouwen zullen in het zuiden niet zoveel wolven tegenkomen – dankzij mijn legers, die de grenzen bewaken.’

‘Een eervolle plicht, in dienst van ons machtige koninkrijk.’ Mijn vader verwaardigt zich niet de heer aan te kijken. ‘En één die zekere voordelen oplevert.’

‘O, absoluut.’ Sebastians blik wordt duister. Ik doe mijn best om niet terug te deinzen. Ik dwing mijn lijf een standbeeld te zijn, een schip voor mijn ziel. Ik laat mijn geest over die wilde bergen glijden, al zal ik daar zelf nooit naartoe kunnen gaan. Al zal ik altijd gevangen zitten tussen kasteelmuren en in het lichaam van een vrouw.

Een gevangene. Of een trofee. Dat is alles wat ik ooit ben geweest. Zodra ik met deze heer in het huwelijk treed om zijn trouw aan mijn vader te verzekeren, word ik beide.

‘Als ze echter sentimenteel is over deze wezens, dan...’

‘Dat is ze niet.’

‘Toch moet ze weten dat deze beestelijke agressie niet alleen in hun natuur zit, maar dat er ook glorie schuilt in het gevecht,’ zegt Sebastian. ‘De mensen in de Grenslanden kennen de namen van de grootste krijgers. En wie vanavond zijn wedstrijd wint, zal de ruimste kennels en een goede maaltijd krijgen. Concubines zullen hen verzorgen, zodat de wolf in hen zich ook op andere manieren kan uitleven.’ Hij trommelt met zijn vingers tegen zijn beker. ‘Hoe walgelijk dat ook mag zijn.’

‘Inderdaad,’ zegt mijn vader.

Ik kijk naar de gespierde, halfnaakte mannen in de ring, die grommen en bedekt zijn met bloed. Het is absoluut verstandig om in de buurt van wolven voorzichtig te zijn. En toch... De moordlustige menigte wisselt muntgeld uit, en een smalend glimlachje speelt om mijn vaders lippen wanneer een van de krijgers tegen de grond wordt gebeukt. Ik vraag me af of niet alle mannen diep vanbinnen monsters zijn.

Ik werp een blik op mijn verloofde. Hij is niet gespierd of ruig, of zo groot als de monsters in de ring. Zijn haar is netjes bijeengebonden achterin zijn nek, niet wild zoals ze het boven de noordelijke grenzen dragen.

Maar er ligt iets wreeds in de scherpe hoeken van zijn gezicht en in de manier waarop zijn donkere ogen mijn lichaam aftasten. Ik word al mijn hele leven omringd door monsters en ik herken het beest dat vlak onder zijn huid schuilgaat.

Ik denk dat ik de voorkeur geef aan iemand die eruitziet als een monster, boven iemand die het goed kan verbergen.

Een van de wolven scheurt de keel van een ander open. Hij grijnst en het rood druipt langs zijn kin naar beneden. Misselijkheid overvalt me, maar heer Sebastian glimlacht alleen en klappt, alsof hij naar een theatervoorstelling zit te kijken.

‘Uitstekend, uitstekend.’ Hij knipt in zijn vingers naar de opzichters. ‘Breng hem naar de kennels en ruim dit op. Haal dan de volgende groep binnen.’

De opzichters aarzelen, maar leiden de bloederige wolf toch weg, terwijl het kabaal door de Grote Zaal galmt. Mensen wisselen nog meer muntgeld uit, maken nieuwe weddenschappen en vullen hun bekers weer.

Maar ik kan mijn ogen niet van het lijk afhouden.

Het ligt enorm stil en ziet er zo zwaar uit. Het maakt dat mijn eigen lichaam ook zwaar aanvoelt. Misschien was die man een monster. Misschien leefde er een wolf onder zijn huid, die eruit kwam als de maan vol werd. Maar op dit moment ziet hij er gewoon uit als een man. Een dode man. Een man die nooit weer door die stormachtige bergen zal rennen.

Twee opzichters doorkruisen de hal, grijpen de armen van het lijk vast en slepen het weg over de stenen vloer, alsof het een lap vlees is.

Ik neem weer een slokje water om mijn bevende handen te kalmeren. Heer Sebastian en mijn vader beginnen naast me een gesprek over legeraantallen aan de noordgrens, en ik zet mijn beker op tafel neer. Dan valt er een korte stilte, die al snel overgaat in een opgewonden rumoer wanneer er nog twee mannen – nog twee wolven – de ring betreden.

Mijn aandacht gaat eerst naar de man vooraan. Hij is jong. Te jong voor dit soort geweld, wolf of niet. Hij lijkt amper zestien – vier jaar jonger dan ik. Zijn koperkleurige haar staat in plukjes overeind, alsof hij zijn handen er panisch doorheen heeft lopen wrijven. Angst en verdriet tekenen zijn gelaat, en toch staat zijn kaak strak. Alsof hij weet dat de situatie hopeloos is en zich heeft overgegeven aan zijn lot. Iets in die uitdrukking komt me bekend voor. Het roept een woede in me op die ik voor mijn eigen situatie niet durf te voelen.

Zodra ik mijn blik op zijn tegenstander richt, snap ik waarom hij weet dat alle hoop verloren is.

‘Het kostte vijf man om die grote binnen te brengen,’ vertelt heer Sebastian aan mijn vader. ‘Drie van hen heeft hij vermoord. Hij zegt niet veel, maar we denken dat hij een van hun alfa’s is – wellicht van de Highfell clan. Wat een beest, niet?’

De grotere man is zo wild en ruig als de bergen waar hij ongetwijfeld vandaan komt. Hij is lang, met een sterke kaaklijn en een gespierd lijf dat wel uit steen gehouwen lijkt. Zijn

ongekamde haar is asblond, bijna de kleur van stro. Aan de zijkanten is het opgeschoren, in een stijl die ik in het zuiden nog nooit gezien heb. Hij staat roerloos, zonder spoor van emotie. De menigte joelt en krijst als de wind om hem heen.

‘Inderdaad.’ Mijn vader wrijft over zijn nette witte baard. ‘En wat had hij zo ver naar het zuiden te zoeken?’

‘Wie zal het zeggen met deze wezens.’

De alfa kijkt me aan. Die ogen... Ze zijn zo donkergroen als het woud en vol haat. Niemand heeft me ooit zo aangekeken. Mijn mond wordt droog terwijl we elkaar aanstaren.

En toch roert er iets in mijn ziel.

‘Dit zal nauwelijks een gevecht worden,’ zegt mijn vader, alsof hij het over het weer heeft, en niet over het lot van twee levende wezens.

‘Nee.’ Sebastian glimlacht wreed. ‘We dachten hem vanavond even uit te proberen. Voor de viering van morgenavond hebben we iets spannenders gepland.’

De alfa staart me aan, zijn uitdrukking hard. Hij staat zo stil als een rots, maar er ligt geweld in zijn ogen. Ik dwing mezelf weer om dat standbeeld te zijn, dat schip voor mijn ziel, en ik kijk hem recht aan, al gaat mijn hart tekeer.

‘Nou,’ zegt Sebastian, terwijl hij naar de wolven knipt met zijn vingers. Een gebaar dat dapper of dom had kunnen lijken, ware het niet dat er bewapende wachters rond de ring staan. ‘Begin maar.’

Een spiertje trekt in de kaak van de alfa.

Ik word misselijk als het gezicht van de jongen bleek wegtrekt. Hij zal sterven en iedereen – hij, de alfa, de menigte – weet het. Hij behoudt het oogcontact met de man die boven hem uittorent.

Hij is dus dapper.

Wees dapper, denk ik hem toe. Ik herinner me hoe mijn moeder ooit hetzelfde tegen mij zei. *Wees dapper, kleintje*.

De alfa balt zijn grote vuist aan zijn zijde. Het zou mijn verbeelding kunnen zijn, maar ik denk dat de jongere tegenstander zijn hoofd buigt, alsof hij zich overgeeft.

Een grom vibreert in de keel van de alfa, en daarin voel ik de haat en woede die hij op het punt staat los te laten. Ze overmant

ook mij: een haat zo zwaar en bitter dat ik hem kan proeven. Haat jegens deze torende reus, voor wat hij zal doen.

Hij brult – luid en wild, een oorlogskreet die weerkaatst tegen de stenen muren van de hal.

Het gevecht duurt slechts minuten. Het is bloederig en gewelddadig, en op een gegeven moment hoor ik botten kraken, samen met het gepijnigde gekrijs van de jongere man. De alfa houdt hem tegen de grond, een hand om zijn keel geklemd.

Hij heft zijn vuist om de genadeslag toe te brengen – en blijft even hangen in de lucht, alsof hij geniet van het doden.

De jongeling kijkt naar mij, in plaats van het monster dat boven op hem zit.

En ik kan het niet aan.

Dit is verkeerd.

‘Stop!’ Ik spring op.

De alfa verstilt. De menigte verstomt. Sebastian kijkt me aan, zijn ogen vernauwd, en mijn vaders kaak verstrakt.

Mijn hart bonkt in mijn borst.

Maar ik ga niet zitten.

‘Dit is geen sport meer.’ Ik dwing mijn stem om vast te klinken, ondanks dat mijn knieën knikken. ‘Dit is moord.’

De spanning in de hal wordt tastbaar. De menigte keert zijn woede, zijn bloeddorst, van de wolven af en richt het op mij. De schouders van de alfa gaan hard op en neer.

Mijn ademhaling versnelt. Ik had niets moeten zeggen. Ik ben een vrouw. Een standbeeld. Dit is niet aan mij.

En toch ga ik niet zitten.

‘Een dier uit zijn lijden verlossen is nauwelijks moord,’ zegt Sebastian, met een scherpe ondertoon. ‘Of heeft mijn verloofde soms een voorliefde voor deze beesten? Wist je dat ze hun vrouwen nemen als honden? Ik heb gehoord dat sommige vrouwen...’

‘Zo is het genoeg.’ Mijn vaders bevel dondert door de hal.

Sebastian buigt zijn hoofd voor de koning. ‘Het was niet mijn bedoeling om u te beledigen, uwe Hoogheid.’

‘Aurora is moe. Ze zal zich excuseren en naar bed gaan,’ zegt mijn vader.

Ik heb hem teleurgesteld en de schaamte laat mijn wangen gloeien.

Maar ik kom niet in beweging.

De alfa ook niet. Zijn arm hangt nog steeds in de lucht, zijn blik op zijn slachtoffer, in afwachting van de uitkomst van ons gesprek. De jongen houdt met grote ogen mijn blik vast. Tranen en bloed bevlekken zijn wangen.

‘Laat hem leven.’ Mijn mond is kurkdroog.

Sebastian kan zijn woede nauwelijks bedwingen. Hij vindt het duidelijk niet leuk om in het bijzijn van zijn volk uitgedaagd te worden. ‘Wat voor nut heeft hij voor me als hij dit overleeft, mijn liefste?’

‘Hij is jong. Sterk. Laat hem in de stallen werken.’ Ik wil verdwijnen, maar ik dwing mezelf om hem aan te kijken en te glimlachen. ‘Een huwelijkscadeau voor mij, mijn heer.’

Sebastian lijkt het te overwegen. Hij gaat staan en pakt mijn handen vast; zijn vingers zijn koud en sluiten zich als een bankschroef om de mijne. Ik onderdruk de walging die in me opkomt bij zijn aanraking.

Hij glimlacht terug.

‘Goed dan, mijn liefste. Een huwelijkscadeau.’ Hij leunt naar me toe en brengt zijn lippen naar mijn oor. ‘Weet je, als je deze ondieren zo leuk vindt en als een straathond genomen wilt worden, kunnen we dat morgen na de ceremonie wel regelen. Wie weet, misschien gooi ik je naderhand de kennels wel in. Misschien laat ik die alfa wel even met je spelen, aangezien je hem zijn prooi hebt ontzegd.’

Al mijn spieren verstrakken nu het monster waarvan ik wist dat het in hem leefde zich bekend maakt.

Hij laat me los en wendt zich tot zijn volk.

‘Dit gevecht is voorbij,’ zegt hij en het monster verdwijnt weer achter een masker. ‘Een cadeau aan mijn verloofde, die al even zachtmoedig is als mooi.’

De spieren in de schouders van de alfa zijn gespannen en hard. Hete, rauwe woede straalt van hem af. Het is alsof de wolf in hem razend is dat hij niemand mag doden.

Hij laat zijn arm zakken.

Mijn ademhaling is gejaagd. Mijn jurk zit te strak en de lucht is te heet.

De alfa gaat staan en keert zich af van de menigte. Hij laat zich boeien door een paar wachters.

‘Zet ze terug in de kennels,’ zegt Sebastian. ‘De winnaar mag in een van de betere ruimtes. Dat is wel zo eerlijk en hij zal zijn rust nodig hebben voor wat we morgen voor hem in petto hebben. Zet de verliezer terug bij de rest. Als hij de nacht overleeft, zullen we werk voor hem vinden, zoals mijn verloofde wil. Deze wezens jagen echter op de zwakken, dus ik betwijfel dat er morgenochtend nog iets van hem over is.’

Enkele gewapende mannen leiden de alfa weg door de eikenhouten deuren aan het einde van de hal, terwijl een opzichter haastig zijn tegenstander van de grond sleept.

‘Zoals zoveel vrouwen uit het zuiden heeft mijn verloofde het hart niet voor deze sport. En waarom zou ze ook, als ze zo’n mooi bloemetje is? Ze zal zich nu terugtrekken, voordat het volgende gevecht begint. Ze moet zich voorbereiden op morgenavond.’

Zijn blik wordt hard en mijn hart slaat heftig tegen de kooi waarin ik hem bewaar. Ik buig desondanks mijn hoofd. Ik dwing mijn handen te stoppen met beven en maak een buiging.

Zonder nog achterom te kijken, haast ik me door de ring. Ik probeer te negeren hoe mijn rokken door het bloed slepen en loop door de deuren.

Vlak voor me worden de twee vechters uit de ring weggevoerd.

De alfa is bijna aan het einde van de gang. Achter hem hangt de jonge wolf over de schouder van de opzichter, zijn ademhaling raspend. Hij is er slecht aan toe. Als zijn wonden niet worden verzorgd, zal hij voorlopig niet in de stallen aan het werk kunnen. En als Sebastian de waarheid sprak – over dat wolven jagen op de zwakken...

‘Wacht!’ In mijn hoofd vervloek ik het beven van mijn stem. Ik moet niet bang zijn. Dit wordt mijn thuis.

De alfa stopt met lopen en het fakkellicht in de gang flakkert over zijn harde silhouet. Hoewel hij zeker zes meter verderop staat, voel ik zijn lichaamswarmte over me heen vloeien. En zijn

geur – zweet en bloed en bergen. Mijn hart gaat tekeer, maar ik richt mijn aandacht op de gewonde jongeling.

‘Zet de jongen in de betere... kennel.’ Het onmenselijke woord blijft even hangen in mijn keel.

Ik weet dat deze mannen geen mensen zijn, al zien ze er wel zo uit. Omdat ik uit het zuiden kom, heb ik nooit de constante aanvallen van wolven hoeven doorstaan zoals de mensen in het noorden. Misschien had ik dit anders niet veroordeeld. De manier waarop de alfa in de ring vecht, toont aan dat de wolven weinig genade kennen.

En toch voelt het verkeerd.

Verderop verstrakken de armspieren van de alfa. Het lijkt alsof hij zich om wil keren, maar dan duwen de wachters hem door de volgende set deuren en wordt hij weggeleid.

Ik laat een adem varen.

De opzichter die de jongen op zijn schouder heeft, keert zich naar me toe, zijn dikke wenkbrauwen gefronst. ‘De heer zei...’

‘Ik word jullie vrouwe en ben de dochter van jullie koning.’ Ik recht mijn rug. Ik doe al mijn hele leven alsof. Ik heb geglimlacht terwijl mijn hart brak, gelachen terwijl ik walgde. Ik heb mijn woede ingeslikt als een heer op een bal handtastelijk werd.

De rol van indrukwekkende heerseres van dit kasteel kan ik best spelen.

Ik hef mijn kin op. ‘Zet hem in de betere kennels en zorg ervoor dat hij fatsoenlijk te eten krijgt.’

Ik haast me langs hen heen en baan me een weg door het doolhof aan stenen gangen, helemaal tot aan mijn kamers in de noordelijke vleugel.

Er staan enkele dienstmeisjes op me te wachten en ik sta ze toe me in nachtkleding te hullen: een witte japon met lange mouwen, die tot mijn enkels reikt. Ik stuur de meisjes weg en loop voorbij het hemelbed om uit het raam naar de wilde bergen in het noorden te staren. De lucht wordt verlicht door een maansikkel.

Een groeiende rusteloosheid kronkelt in mijn lijf, terwijl de bomen in de verte zwaaien en de wind tegen de muren van het stenen kasteel beukt. Wat ik tegen de opzichter zei, is waar.

Morgen zal ik de vrouwe van dit kasteel zijn. En toch heb ik geen macht.

Ik heb nog nooit macht gehad.

Ik heb niet de macht om hier weg te gaan – om de geur van heide en varens in te ademen, om in kabbelende beekjes te baden, of in plaatselijke herbergen te drinken. Ik heb niet de macht om te praten met wie ik wil, om vriendschappen te maken, om verliefd te worden.

En ik heb niet de macht om de jonge wolf te redden die ongetwijfeld snel zijn einde zal vinden – zo niet vanavond, dan morgen, wanneer blijkt dat hij niet geschikt is om te werken, en ze hem weer in de slechtere kennels plaatsen.

Ik klem mijn tanden op elkaar, pak een mantel uit mijn kledingkast en gooi die om mijn schouders.

Hoe machteloos ik ook ben, ik kan niet niets doen.

De herinnering aan mijn moeders stem jaagt de angst weg.

Ze zullen je het gevoel geven dat je geen keuze hebt, vertelde ze me voor ze stierf. *Maar er is altijd een keuze. Wees dapper, kleintje.*

Misschien heb ik de macht om iets kleins te doen, voordat ik met deze heer moet trouwen en ik hier achtergelaten word om weg te rotten. Al staat mijn leven op het spel als ik betrapt word.

Al betekent het dat ik in de buurt van die monsterlijke alfa moet komen.

Ik zet mijn kap op om mijn herkenbare rode haar te verbergen. Dan pak ik een tas en glijp ik mijn kamer uit.

Ik ga naar de kennels.

Toen een prinses werd ontvoerd door een alfa,
brak er een oorlog uit tussen de mensen en de wolven.
Maar al snel bloeit er een verboden verlangen op ...

Prinses Aurora snakt ernaar om te ontsnappen uit het
kasteel en aan het huwelijk dat voor haar is gearrangeerd.

Op de avond voor haar bruiloft, tijdens een
hondengevecht waar gevangen weerwolven voor het
vermaak van anderen vechten, spaart ze het leven van
een jonge wolf. Hierdoor komt ze in het vizier van de
machtige alfa die hem wilde doden. En dat verandert alles.

Als de alfa die nacht ontsnapt, ontvoert hij haar en neemt
haar mee naar het ruige land ten noorden van de grens.

Daar beginnen de eens vijandige weerwolfclans zich
te verenigen. Hij is ervan overtuigd dat zij de sleutel is
tot het winnen van de oorlog tegen de mensen.

Maar hoe meer tijd ze met elkaar doorbrengen, hoe meer
er een verboden verlangen ontstaat. Terwijl Aurora
ontdekt dat niet alle wolven slecht zijn, komt de alfa
erachter dat ze gevaar loopt. Niet alleen door zijn
vijanden, maar ook door degenen die hij
ooit als vriend beschouwde.

Zal hun verhaal eindigen in liefde, met monsters aan beide
kanten, een woeste oorlog tussen mensen en wolven,
en een ongekeerde passie die tussen hen groeit?
Of in een tragedie?

En zal Aurora ooit nog thuiskomen?
Wil ze dat eigenlijk wel?

ISBN 978-94-6440-940-6



9 789464 409406 >

 **SVM**
PUBLISHING

 SVMUBLISHING

 SVMUBLISHING